

VONJ POKOŠENE TRAVE

Jože Udovič

Kako te gledam, zemlja,
v valujoči luči večera,
drhtim ob tvojih klicih
in trpki okus poslavljanja
mi zaliva usta dan za dnem.

Tvoje oko sem, tvoje srce,
tvoja duša, tvoj spomin,
v meni se razpenjajo tvoje mavrice,
v meni gledajo oči mnogih src
in govore vdana usta
davnih ljubezni,
v mojih prsah se sveti
dih neznanih žena,
v meni dihajo
tvoja leta.

V sebi nosim šumenje gozdov,
ki jih že davno ni več,
in vonj pokošene trave,
v njem se družijo
cvet in smrt.

Kakor skriven, teman urok
govorim te besede,
in ko hodim po nizki travi
v otožnem vetru in blagi luči,
čuti to krhko bitje,
da jih ti govoriš,
ti jih govoriš.